

ANDRZEJ
SAPKOWSKI

ZAKLINAČ

POSLEDNÉ ŽELANIE

plus

Zaklínač I – Posledné želanie

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Andrzej Sapkowski
Zaklínač I – Posledné želanie – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

OBSAH

Hlas rozumu 1	7
Zaklínač	9
Hlas rozumu 2	39
Zrnko pravdy	45
Hlas rozumu 3	75
Menšie zlo	81
Hlas rozumu 4	121
Otázka ceny	127
Hlas rozumu 5	168
Kraj sveta	175
Hlas rozumu 6	217
Posledné želanie	225
Hlas rozumu 7	281

ANDRZEJ
SAPKOWSKI

ZAKLÍNAČ I
POSLEDNÉ ŽELANIE

PLUS

HLAS ROZUMU

1

Prišla k nemu nadránom.

Vstúpila veľmi opatrne, potichu, stúpala bez šelestu, preplávala komnatou ako príznak, ako vidina, jediný zvuk, čo sprevádzal jej pohyby, vydával plášť bez rukávov otierajúci sa o nahú pokožku. A predsa práve tento zanedbateľný, sotva počuteľný šelest zobudil zaklínača, no možno ho len vytrhol z polospánku, v ktorom sa monotónne pohojdával, ako keby v bezodnej hlbine, vznášajúc sa medzi dnom a hladinou pokojného mora, uprostred ľahučko zvlne-
ných stužiek chalúh.

Nepohol sa, ba ani sa nezachvel. Dievča priplávalo bližšie, zhodilo zo seba plášť, pomaly, váhavo oprelo zohnuté koleno o okraj postele. Pozoroval ju spod prižmúrených mihalníc, no stále nedal najavo, že nespí. Dievča sa opatrne vyšvihlo na lôžko, sadlo si naňho a obomklo ho stehnami. Podopreté vystretými rukami mu poštekli tvár vlasmi voňajúcimi rumančekom. Rozhodne a akoby nedočkavo sa sklonilo, hrotom prsníka sa dotklo jeho viečka, líca, úst.

Usmial sa, veľmi pomalým pohybom, jemne a opatrne ju chytil za plecía. Vystrela sa, aby unikla jeho prstom, žiarivá, plná vnútorného prísvitú, zastretá vlastným jasom v hmlistom svetle svitania. Pohol sa, dôrazným tlakom obidvoch rúk mu však zabránila zmeniť polohu, ľahkými, ale rozhodnými pohybmi bedier sa domáhala odpovede.

Odpovedal. Už necúvala pred jeho rukami, pohodila hlavou dozadu, potriasla vlasmi. Pokožku mala chladnú a prekvapujúco hladkú. Oči,

ktoré uvidel, keď tvár nachýlila k jeho tvári, boli veľké a čierne ako oči rusalky.

Kolísavo sa vnoril do rumančekového mora, ktoré sa rozvlnilo a rozšumelo, pohltilo pokoj.

ZAKLÍNAČ

I.

Neskoršie sa povrávalo, že ten človek priputoval zo severu od Povrazníckej brány. Šiel pešo, osedlaného koňa viedol za uzdu. Popoludnie už pokročilo, povrazníci a klampiari už pozatvárali obchodíky a ulička bola prázdna.

Bolo teplo, no ten človek mal cez plecia prehodený čierny plášť. Strhával na seba pozornosť.

Zastavil sa pred hostincom *Starý Narakort*, na chvíľu postál, započúval sa do máteže hlasov. Krčma bola, ako obyčajne v takomto čase, plná ľudí.

Neznámy do *Starého Narakortu* nevstúpil. Viedol koňa ďalej, na dolný koniec uličky. Tam stála ďalšia krčma, menšia, volala sa *U lišiaka*. Bola takmer prázdna. Nemala najlepšiu povest'.

Krčmár zdvihol hlavu sponad súdka s kvasenými uhorkami a skúmavo si premeral hosťa. Cudzinec, ešte stále v plášti, stál pred výčapným pultom strnulo, nehybne, mlčky.

– Čo dáme?

– Pivo, – ozval sa neznámy. Hlas znel nepríjemne.

Krčmár si otreľ ruky o plátennú zásteru a naplnil hlinený džbánok. Džbánok bol otlčený.

Neznámy nebol starý, no vlasy mal takmer celkom biele. Pod plášťom nosil ošúchanú koženú kamizolu so šnurovaním pod krkom a na pleciach. Keď si zložil plášť, všetci si všimli, že na popruhu má za chrbtom zavesený meč. Nebolo na tom nič čudné, vo Wyzime skoro všetci chodili ozbrojení, nikto však nenesil meč na chrbte ako luk či tulec.

Neznámy si nesadol k stolu medzi nepočetných hostí; zostal stáť pri výčape a prenikavými očami prebodával krčmára. Uhol si zo džbánu.

– Hľadám nocľah.

– Nemáme, – zavrčal krčmár s pohľadom upretým na hostíve zaprášené, špinavé čizmy. – Spýtajte sa v Starom Narakorte.

– Radšej by som zostal tu.

– Nemáme. – Krčmár konečne rozpoznal prízvuk neznámeho. Bol to Riv.

– Zaplatím, – povedal cudzinec potichu, ako keby neisto.

Práve vtedy sa začal celý ten nešťastný príbeh. Poďobaný miesiželezo, ktorý od chvíle príchodu nespúšťal z cudzinca mrzutý pohľad, vstal a pristúpil k výčapnému pultu. Jeho dvaja pajtáši si zastali za ním, nie ďalej ako na dva kroky.

– Nie je tu miesto, ty odroň, tulák z Rivy, – zachrčal poďobaný a postavil sa tesne vedľa neznámeho. – Vo Wyzime nepotrebujeme takých, ako si ty. Toto je slušné mesto!

Neznámy si vzal džbánik a poodstúpil. Pozrel sa na krčmára, ten sa však jeho pohľadu vyhol. Ani mu na um neprišlo brániť Riva. Koniec koncov, kto už má rád Rivov?

– Každý Riv je zlodej, – pokračoval poďobaný; zavialo to od neho pivom, cesnakom a zlosťou. – Počuješ, čo hovorím, papľuh?

– Nepočuje. Nasrali mu do uší, – pridal sa jeden z tých v úzadí, druhý sa zarehotal.

– Zaplať a strať sa! – skríkol poďobaný.

Neznámy naňho až teraz obrátil oči.

– Dopijem pivo.

– Pomôžeme ti, – sykol miesiželezo. Vyrzil Rivovi džbánok z ruky a zároveň ho schmatol za plece; prstami obomkol remeň prekrížený cez cudzincovu hrud'. Jeden z tých zozadu zdvihol päšť na úder. Cudzinec sa na mieste skrčil a zbavil poďobaného rovnováhy. Meč pri taseení z pošvy zasýčal a nakrátko sa zablysol vo svetle kahancov. Všetko sa zvířilo v pohybe. Krik. Ktosi zo zvyšných hostí sa vrhol k dverám.

Zrachotila padajúca stolička, hlinené nádoby hlucho treskli o dlážku. Krčmár s roztrasenými ústami sa pozeral na ohavne rozfátú tvár miesiželeza, ktorý márne zatínal prsty do brehu výčapného pultu, kížal sa a strácal z očí, ako keby sa topil. Obaja jeho kumpáni ležali na dlážke. Jeden nehybne, druhý sa zvíjal a chvel v rýchlo sa zväčšujúcej tmavej mláke. Vo vzduchu vibroval a zraňoval uši tenký, hysterický ženský krik. Krčmár sa roztriasol, nabral dych a začal vracat.

Neznámy cúvol k stene. Bol v strehu, prikrčený a napätý. Meč držal oboma rukami, hrotom čepele krúžil vo vzduchu. Nikto sa nehýbal. Hrôza ako studené blato oblepila tváre, ochromila údy, upchala hrdlá.

S rámusom a treskotom sa do krčmy vrátili traja drábi. Museli byť niekde neďaleko. Remencami ovinuté palice mali v pohotovosti, no pri pohľade na mŕtvoly okamžite tasili meče. Riv sa pritisol chrptom k stene, ľavou vytiahol spoza sáry dýku.

– Zahod' to! – zreval jeden z drábov chvejúcim sa hlasom. – Zahod' to, lotor! Pôjdeš s nami!

Druhý dráb odkopol stôl, ktorý mu bránil dostať sa k Rivovi zboku.

– Utekaj po ľudí, Treska! – skríkol na tretieho, čo zostal neďaleko dverí.

– Netreba, – neznámy sklonil meč. – Pôjdem sám.

– Pôjdeš, psia chamraď, ale na povraze! – rozohnil sa ten roztrase-
ný. – Odhod' meč, lebo ti rozfaklím gebuľu!

Riv sa narovnal. Rýchlo zasunul čepeľ pod ľavú pazuchu a pravou rukou smerom k drábom načrtol vo vzduchu komplikované, rýchle znamenie. Zablysli sa nity, nahusto nabité na manžetách koženej kazajky dlhých až po lakeť.

Strážnici okamžite ustúpili a tvár si zakryli laktami. Ktorýsi z hostí vstal, iný sa opäť pobral k dverám. Žena sa znovu rozkričala, divo a prenikavo.

– Pôjdem sám, – zopakoval neznámy kovovo rezonujúcim hlasom. – A vy traja kráčajte popredu. Zavediete ma ku kastelánovi. Nepoznám cestu.

– Áno, pane, – zahundral dráb so sklonenou hlavou. Vykročil k dverám a neisto sa obzeral. Dvaja ďalší náhlivo vyšli za ním, otočením chrbtom. Neznámy vykročil v ich stopách, len čo schoval meč do pošvy a dýku za sáru čižmy. Keď prechádzal okolo stolov, hostia si zakrývali tvár cípmi kabátcov.

II.

Velerad, wyzimský kastelán, sa poškrabal na podbradku a zamyslel sa. Nebol ani poverčivý, ani bojazlivý, ale nešlo mu pod fúzy zostať s bielovlasým osamote. Napokon sa rozhodol.

– Môžete odísť, – prikázal drábom. – A ty si sadni. Nie, tu nie. Tam ďalej, nech sa páči.

Neznámy si sadol. Nemal už ani meč, ani čierny plášť.

– Počúvam, – povedal Velerad a pohladkal ťažký buzogán ležiaci na stole. – Som Velerad, kastelán Wyzimy. Čo mi chceš povedať, zbojník, ešte kým pôjdeš do temnice? Traja zabíť, pokus o urieknutie, naozaj solídne, celkom solídne. Za takéto veci u nás vo Wyzime narážame na kôl. Ale ja som stelesnená spravodlivosť, takže ťa najskôr vypočujem. Hovor.

Riv si rozopol kazajku a zo záhrenia vytiahol zvitok bielej kozľacej kože.

– Na krížnych cestách, po krčmách toto pribíjate, – prehovoril tiicho. – Je pravda, čo sa tam píše?

– Nuž, – zahundral Velerad pri pohľade na runy vyleptané v koži. – Vec sa má tak. Že mi to hneď neprišlo na um. Nuž, je to pravda, tá najpravdivejšia. Podpísal to Foltest, kráľ a vládca Temerie, Pontaru a Mahakamu, čo znamená, že to musí byť pravda. Ale vyhláška je vyhláška, a zákon je zákon. Tu vo Wyzime dozerám na zákon a poriadok ja! Ľudí zabíjať nedovolím! Pochopil si?

Riv kývol hlavou, že pochopil. Velerad nahnevane zafunel:

– Zaklínačský znak máš?

Neznámy siahol do záhrenia a vytiahol okrúhly medailón na striebornej retiazke s hlavou vlka s vycerenými tesákmi.

– Máš nejaké meno? Akékoľvek, nepýtam sa zo zvedavosti, je to len pre zjednodušenie rozhovoru.

– Volám sa Geralt.

– Môže byť aj Geralt. Z Rivie, hádam podľa prízvuku.

– Z Rivie.

– Tak fajn. Vieš čo, Geralt? S týmto, – poklepal Velerad otvorenou dlaňou po vyhláške, – s týmto si daj pokoj. To je príliš závažná vec. Pokúšali sa o to už mnohí. Toto, bratku, nie je to isté ako skolíť zo pár lumpov.

– Viem. Toto je môj fach, kastelán. Stojí tu: odmena tritisíc ore-
nov.

– Tri tisícky, – Velerad odul pery. – A k tomu kráľova dcéra za ženu, ako vravia ľudia, aj keď toto tam milostivý Foltest nedopísal.

– Princezná ma nezaujíma, – povedal pokojne Geralt. Sedel nehybne s rukami na kolenách. – Píše sa tam: tritisíc.

– Čo sú toto za časy, – vzdychol si kastelán. – Čo sú to za prašivé časy! Kto by si bol pred dvadsiatimi rokmi vôbec predstavil, že budú existovať takéto profesie? Ach, neprišlo by to na um ani opitému! Zaklínači! Potulní zabijaci baziliškov! Podomoví krotitelia drakov a vodníkov! Geralt? Dovoľuje tvoj cech piť pivo?

– Pravdaže.

Velerad tleskol dlaňami.

– Pivo! – zavolať. – A ty, Geralt, sadni si bližšie. Čo sa budem okúň-
ňať.

Pivo bolo studené a spenené.

– Prašivá doba nastala, – pokračoval Velerad v monológ, len čo si odpil z pollitra. – Kadejakej hávede sa nakotilo. V horách v Mahakame sa to len tak hemží strašidlami. Po lesoch kedysi zavýjali vlci, no teraz nanajvýš príznaky, lesní škriatkovia, kam okom fľočneš, vlkolak alebo iná skaza. Po dedinách rusalky a strigy unášajú deti, už ich zmizli stovky. Choroby, o akých nikto kedysi ani nepočul, až vlasy dupkom vstávajú. No a na dôvažok toto! – postrčil kožený zvitok po doske stola. – Nijaký div, Geralt, že je taký dopyt po vašich službách.

– To je kráľovská vyhláška, kastelán, – Geralt zdvihol hlavu. – Poznáte aj podrobnosti?

Velerad sa zaklonil na stoličke a preplietol si ruky na bruchu.

– Podrobnosti, vravíš? Nuž, poznám. Nie síce z prvej ruky, ale zo spoľahlivých zdrojov.

– Akurát o to mi ide.

– Takže ty si takýto vytrvalý. No, ako chceš. Počúvaj, – Velerad si odpil z piva, stíšil hlas. – Naš milostivý Foltest nám ešte ako princ, za vlády starého Medella, svojho otca, ukazoval, čo dokáže, a dokázal veľa. Rátali sme s tým, že postupom času ho to prejde. No zatiaľ krátko po svojej korunovácii, hneď po smrti starého kráľa, Foltest prekonal sám seba. Všetkým nám z toho padli sánky. Stručne povedané, urobil dieťa svojej vlastnej sestry Adde. Adda bola od neho mladšia, vždy sa držali spolu, ale nikomu ani vo sne neprišlo na um, no, možno ak kráľovnej... Skrátka: Dívame sa, a zrazu má Adda takéto brušisko a Foltest začína rozprávať o sobáší. So sestrou, veril by si, Geralt? Situácia bola čertovsky napätá, lebo v tom čase si Vizimir z Novigradu zmyslel vydať za Foltesta svoju Dalku, vyslal poslov, a tu bolo treba kráľa držať za ruky aj nohy, lebo chcel ujsť a potupiť tak česť poslov. Podarilo sa, chvalabohu, lebo urazený Vizimir by nás zodrel z kože. Napokon sa s Addinou pomocou – tá bračka presvedčila – podarilo sopliakovi tú unáhlenú svadbu vyhovoriť. No a potom Adda v určitom čase porodila, a bolo. A teraz počúvaj, lebo až teraz sa to začína. To, čo sa narodilo, veľa ľudí nevidelo, ale jedna pôrodná babica vyskočila z okna veže a zabila sa, druhá sa pomiatla a dodnes je šibnutá. Myslím si teda, že ten arcipankhart nebol nijako extra krásny. Bolo to dievčatko. Zomrelo napokon hneď, ako sa narodilo, vidí sa mi, že nikto sa príliš neponáhľal podviazať pupočnú šnúru. Na svoje šťastie Adda neprežila pôrod. A vtedy, bratku, Foltest zasa urobil zo seba hlu-páka. Arcipankharta bolo treba spáliť alebo, čo ja viem, zakopať niekde na pustom mieste, a nie ho uložiť do sarkofágu v podzemí paláca.

– Teraz to je už zbytočné rozoberať, – zdvihol hlavu Geralt. – V každom prípade sa patrilo zavolať niekoho z Vedomcov.

– Máš na mysli tých vydriduchov s hviezdíčkami na klobúku? Ale veď tých sa tu zbehlo hádam aj desať, hneď keď vyšlo najavo, čo leží v tom sarkofágu. A čo z neho za noci vylieza. A nezačalo to vychádzať hneď, kdeže. Sedem rokov od pohrebu bol pokoj. Až tu raz v noci, akurát bol spln, v paláci rev, krik, zmätok! Načo veľa rozprávať, vyznáš sa v tom, vyhlášku si čítal. Dojča v rakve vyrástlo, a to poriadne, ba aj zuby mu narástli, ako sa patrí. Slovom, striga. Škoda, že si nevidel mŕtvoly. Tak ako ja. Určite by si Wyzimu obišiel širokým oblúkom.

Geralt mlčal.

– Vtedy, – pokračoval Velerad, – ako som už povedal, k nám Foltest zvolal celú kopu čarodejníkov. Prekrikovali sa navzájom, divže sa nepohlušili tými svojimi drúkmi, čo vraj nosia na odháňanie psov, ak ich niekto nahucká. A myslím si, že psov huckajú pravidelne. Prepáč, Geralt, ak máš na čarodejníkov iný názor, v tvojej profesii ho máš určite, ale podľa mňa sú to darmožráči a hlupáci. Vy, zaklínači, vzbudzujete v ľuďoch väčšiu dôveru. Prinajmenšom ste, takpovediac, praktickí.

Geralt sa usmial, no neozval sa.

– No ale k veci. – Kastelán nazrel do pohára, dolial pivo sebe aj Rivovi. – Niektorí čarodejníci neradili až také hlúposti. Jeden navrhoval spáliť strigu spolu s palácom aj sarkofágom, iný radil odňať jej hlavu rýľom, ostatní sa prikláňali k zatlčeniu osikových kolíkov do rôznych častí tela, samozrejme za dňa, keď čertica spí v truhle, unavená po nočných radovánkach. Bohužiaľ, našiel sa jeden, šašo v špičatej čiapke na lysej lebke, hrbatý pustovník, ktorý si zmyslel, že to sú čary, že sa dajú odčarovať a zo strigy sa znovu stane Foltestova dcérka, pekná ako obrázok. Treba iba v krypte presedieť celú noc a hotovo, bude po všetkom. Hneď potom, predstav si, Geralt, aký to bol somár, šiel na noc do zámockej hrobky. Lahko si domyslíš, veľa z neho nezostalo, hádam len čiapka a palica. No Foltest sa držal toho nápadu ako kliešť. Zakázal akékoľvek pokusy o zabitie strigy a zo všetkých možných kútov krajiny do Wyzimy posťahoval šarla-

tánov, aby odčarovali strigu a urobili z nej princeznú. To ti teda bola strakatá zberba! Kadejaké skrútené babizne, kadejaké kaliky, špinaví, bratku, zavšivení, až by ti ich prišlo ľúto. No a hor sa čarovať, hlavne nad plnou miskou a pri pive. Pravdaže, podaktorých Foltest alebo radcovia rýchlo odhalili, zopár ich dokonca obesili na palisádach, ale primálo, primálo. Ja by som ich повеšal všetkých. To, že striga v tom čase každú chvíľu niekoho zachlomaždila a podvodníkov ani ich zaklínadlá si vôbec nevšímala, hádam nemusím spomínať. Ani to, že Foltest už v paláci nebýval. Nebýval tam už nikto.

Velerad prerušil rozprávanie, napil sa piva. Zaklínač mlčal.

– A takto to, Geralt, pokračuje dobrých šesť rokov, keďže sa to narodilo zhruba pred štrnástimi rokmi. Mali sme v tom čase trochu iné starosti, lebo sme sa pobili s Vizimirom z Novigradu, ale z pochopiteľných, solídnych príčin – išlo nám o presúvanie hraničných stĺpov, nie o nejaké dcérky alebo svadobné dohody. Mimochodom, Foltest už začína naznačovať čosi o sobáša a registruje ponuky susedných dvorov, ktoré kedysi zvykol zahadzovať do záchodu. No po istom čase ho znovu premkne tá jeho mánia a rozposiela poslov na koňoch, aby hľadali nových čarodejov. Teda aj tú odmenu sľúbil, tri tisícky, vďaka čomu sa sem zbehlo zopár pomätencov, túlavých rytierov, dokonca aj jeden pastier, kretén známy všade na okolí, nech odpočíva v pokoji. A striga sa má dobre. Akurát že sem-tam niekoho roztrhá. Dá sa na to zvyknúť. A z tých hrdinov, čo sa ju pokúšajú odčarovať, je aspoň taký úžitok, že obluda sa nažerie hneď na mieste a nelobzuje mimo paláca. A Foltestov nový zámok je celkom pekný.

– Za tých šesť rokov, – Geralt zdvihol hlavu, – za celých šesť rokov sa to nikomu nepodarilo?

– Veru nie, – premeral si Velerad zaklínača prenikavým pohľadom. – Lebo celá záležitosť je fakticky neriešiteľná, bude sa s tým treba zmieriť. Hovorím o Foltestovi, našom milostivom a milovanom vládcovi, ktorý ešte stále pribíja tie vyhlášky na križných cestách. Ibaže tých ochotných dobrovoľníkov je akosi pomenej. Ne-

dávno sa síce jeden našiel, ale chcel tie tri tisícky bez vyjednávania vopred. A tak sme ho zašili do vreca a hodili do jazera.

– Podvodníkov sa vždy dosť nájde.

– Tak veru. Je ich dokonca priveľa, – pritakal kastelán a nespúšťal zo zaklínača oči. – Keď teda pôjdeš do zámku, nepýtaj si zlato vopred. Ak tam vôbec pôjdeš.

– Pôjdem.

– Nuž, rob, ako myslíš. Pamätaj však na moju radu. A keď už hovoríme o odmene, v posledných dňoch sa začalo hovoriť o jej druhej časti, veď som ti to už spomenul. Princeznú za ženu. Neviem, kto to vymyslel, ale ak striga vyzerá tak, ako sa hovorí, tak je to mimoriadne čierny žart. Beztak sa našli hlupáci, čo sa hnali do paláca cvalom, len čo sa rozchýrilo, že sa tu naskytá príležitosť vstúpiť do kráľovskej rodiny. Konkrétne, dvaja obuvníci tovariši. Povedz, Geralt, prečo sú akurát obuvníci takí hlúpi?

– Neviem. A zaklínači, pán kastelán? Tí to neskúšali?

– Zopár sa ich našlo, akože by nie. Ale keď sa dozvedeli, že strigu treba odčarovať, a nie zabiť, najčastejšie iba pokrčili plecami a odišli. Aj preto podstatne narástol môj rešpekt voči zaklínačom, Geralt. No a potom prišiel jeden, mladší ako ty, meno si už nepamätám, ak ho vôbec prezradil. Ten sa pokúsil.

– No a?

– Zubatá princezná porozťahovala jeho vnútornosti široko-ďaleko. Na pol dráhy strely z luku.

Geralt kývol hlavou.

– To je všetko?

– Ešte jeden bol.

Velerad chvíľu mlčal. Zaklínač ho nesúrtil.

– Tak veru, – povedal napokon kastelán. – Ešte jeden bol. Spočiatku, keď mu Foltest pohrozil šibenicou, ak strigu zabije alebo skaličí, iba sa zasmial a začal sa baliť. No ale potom...

Velerad znovu stíšil hlas takmer do šepotu a naklonil sa ponad stôl.

– Potom úlohu prijal. Vieš, Geralt, aj tu vo Wyzime je pár rozumných ľudí, dokonca na vysokých postoch, ktorým celá záležitosť už lezie krkom. Rozchýrilo sa, že títo ľudia potichu presvedčili zaklínača, aby nerobil nijaké okolky, nezdržoval sa čarovaním, strigu hneď zahlušil a kráľovi povedal, že čary nezabrali a že dcérenka spadla zo schodov, skrátka, že sa stal pracovný úraz. Kráľ sa, pravdaže, rozzúri, ale skončí sa to tým, že mu nevyplatí ani oren z odmeny. Fiškus zaklínač na to, že zadarmo si môžeme chodiť na strigy sami. Nuž, čo sa dalo robiť... Poskladali sme sa, dali záruky... Ibaže z toho nakoniec nebolo nič.

Geralt zdvihol obočie.

– Ako hovorím, nič, – zopakoval Velerad. – Zaklínač nechcel ísť hneď prvú noc. Potľkal sa, skrýval, zakrádal kdesi naokolo. Napokon vraj uvidel strigu, podľa všetkého v akcii, lebo obluda nevychádza z krypty len preto, aby si povystierala hnáty. Uvidel ju teda a hneď v tú noc aj zdúchol. Bez rozlúčky.

Geralt mierne skrivil pery v pokuse o čosi, čo mal byť pravdepodobne úsmev.

– Rozumní ľudia, – začal, – určite ešte majú tie peniaze odložené, však? Zaklínači neberú vopred.

– Nuž, – zareagoval Velerad, – podistým majú.

– Nepovráva sa, koľko toho je?

Velerad vyceril zuby.

– Jedni vravia, že osemsto...

Geralt pokrútil hlavou.

– Druhí, – zahundral kastelán, – vraj, že tisíc.

– Nie veľa, ak vezmeme do úvahy, že klebety všetko zveličujú. Koniec koncov kráľ dáva tri tisícky.

– Nezabúdaj na snúbenicu ako prídavok, – poznamenal ironicky Velerad. – O čom sa to vlastne rozprávame? Je jasné, že tie tri tisícky nedostaneš.

– A odkiaľ to tak dobre vieš?

Velerad treskol rukou o dosku stola.

– Geralt, nekaz mi moju predstavu o zaklínačoch! Trvá to už viac ako šesť rokov! Striga skántri asi pol stovky ľudí ročne, teraz dokonca trocha menej, lebo všetci udržuju solídny odstup od zámku. Nie, bratku, ja verím v čary, neraz som ich videl a verím, pravdaže, do istej miery, v schopnosti mágov a zaklínačov. Ale s tým odčarováním, to je hlúposť, to vymyslel hrbatý a usoplený dedo, ten je už celkom zadubený z pustovníckeho pôstu, je to hlúposť, akej už nikto neverí. Nikto okrem Foltesta. Nie, Geralt! Adda porodila strigu, lebo sa prespala s vlastným bratom, taká je pravda a nijaké čary tu nepomôžu. Striga žerie ľudí, lebo je striga, treba ju zabiť, len toto a punktom. Počúvaj, pred dvoma rokmi sa sedliačikovia zo zapaďakova pod Mahakamom, ktorým drak požíral ovce, dali pekne dohromady a ubili ho klanicami a ani sa tým nijako zvlášť nevychvaľovali. A my tu vo Wyzime čakáme na zázrak a zatvárame dvere na haspru pri každom splne alebo priväzujeme zločincov ku kolu pred zámkom s nádejou, že sa beštia nažerie a vráti do rakvy.

– To nie je zlý spôsob, – usmial sa zaklínač. – Zločinnosť klesla?

– Ani zbla.

– Do zámku, toho nového, sa ide kadiaľ?

– Odprevaďím ťa osobne. Čo s tou ponukou od rozumných ľudí?

– Kastelán, – zarazil ho Geralt. – Načo sa náhlíš? Veď sa naozaj môže vyskytnúť nehoda pri práci, nezávisle od mojich zámerov. Potom by rozumní ľudia mali porozmýšľať, ako ma zachrániť pred kráľovým hnevom a pripraviť tých tisícpäťsto orenov, o akých sa hovorilo.

– Hovorilo sa o tisícke.

– Nie, pán Velerad, – rozhodne sa ozval Geralt. – Ten, ktorému ste dávali tisíc, ušiel už pri pohľade na strigu, ani ďalej nezjednával. To znamená, že riziko je väčšie ako za tisícku. A či nie je väčšie ako za tisícpäťsto, to sa ešte len ukáže. Samozrejme, predtým sa rozlúčim.

Velerad sa poškrabal na hlave.

– Geralt? Tisíc dvesto?

– Nie, pán kastelán. Toto nie je ľahká robota. Kráľ dáva tri, a musím vám povedať, že odčarovať je niekedy ľahšie ako zabiť. Napo-

kon, niekto z mojich predchodcov by strigu určite zabil, keby to bolo také jednoduché. Hádám si nemyslíte, že sa dali roztrhať len preto, že sa báli kráľa!

– Dobre, bratku, – pokýval zarmútene hlavou Velerad. – Dohoda platí. Ale pred kráľom ani muk o možnosti pracovného úrazu. To ti úprimne radím.

III.

Foltest bol útlý, mal peknú – až príliš peknú – tvár. Ako odhadoval zaklínač, nedovršíl štyridsiatku. Sedel v nízkom kresle vyrezanom z čierneho dreva, nohy mal vystreté ku kozubu, pri ktorom sa zohrievali dva psy. Vedľa na truhlici sedel starší, mohutnejší muž s bradou. Za kráľom stál druhý v bohatom odeve a s pyšným výrazom tváre. Veľmož.

– Zaklínač z Rivie, – ozval sa kráľ po chvíli ticha, čo nastalo po úvodnej Veleradovej reči.

– Áno, pane, – sklonil hlavu Geralt.

– Od čoho ti zosivela hlava? Od čarov? Vidím, že ešte nie si starý. No dobre, dobre. Žartujem, nič nehovor. Skúsenosti, ak sa smiem spýtať, nejaké máš?

– Áno, pane.

– Rád si to vypočujem.

Geralt sa sklonil ešte nižšie.

– Veď viete, pane, že náš kódex zakazuje hovoriť o tom, čo robíme.

– Výhodný kódex, pán zaklínač, naozaj výhodný. Ale aspoň takto, bez detailov, mal si do činenia s lesnými mužíkmi, goblinmi?

– Áno.

– A s upírmi, ghúlmi?

– Aj s tými.

Foltest zaváhal.

– So strigami?

Geralt zdvihol hlavu a pozrel sa kráľovi do očí.

– Aj.

Foltest odvrátil zrak.

– Velerad!

– Počúvam, milostivý pane!

– Zaslúžil si ho do podrobností?

– Áno, milostivý pane. Tvrdí, že princeznú možno odčarovat.

– To viem už dávno. Akým spôsobom, pán zaklínač? Ach, pravdaže, zabudol som. Kódex. Dobre. Len jedno malé upozornenie. Zopár zaklínačov už tu bolo. Velerad, vravel si mu? Dobre. Takže viem, že vaša špecialita je skôr zabíjanie, nie odklňanie. Čosi také nepripadá do úvahy. Ak sa mojej dcére skríví čo len vlások, položíš hlavu na klát. To je všetko. Ostrit, aj vy, pán Segelin, zostaňte, dajte mu toľko informácií, koľko bude chcieť. Oni sa vždy veľa vypytujú, títo zaklínači. Nakúpte ho a nech býva v zámku. Nech sa nepotíka po krčmách.

Kráľ vstal, zapísal na psy a vykročil k dverám, rozkopávajúc slamu naskladanú na podlahe komnaty. Pri dverách sa otočil.

– Ak sa ti to podarí, zaklínač, odmena je tvoja. Možno aj niečo priložím, ak to vykonáš, ako sa patrí. Samozrejme, na táraninách plebsu o ženbe s princeznou nie je ani štipka pravdy. Hádám by si si nemyslel, že vydám dcéru za hocijakého privandrovalca?

– Nie, pane, nemyslel.

– Dobre. To dokazuje, že si rozumný.

Foltest odišiel a zatvoril za sebou dvere. Velerad a veľmož, ktorí doteraz stáli, sa okamžite usadili za stôl. Kastelán dopil poloprázdny kráľov pohár, nazrel do džbánu a zahromžil. Ostrit, ktorý obsadil Foltestovo kreslo, zazeral úkosom na zaklínača a dlanami pohládzal vyrezávané podpierky. Bradatý Segelin kývol na Geralta.

– Sadnite si, pán zaklínač, nech sa páči. Hneď prinesú večeru. O čom by ste sa chceli porozprávať? Kastelán Velerad vám povedal už skoro všetko. Poznám ho a viem, že porozprával skôr viac, než menej.

– Len zopár otázok.

– Pýtajte sa.

– Kastelán vravel, že len čo prišla striga na svet, kráľ zvolal viacero mágov.

– To je pravda. Ale nevolajte ju „striga“, volajte ju „princezná“. Skôr sa takto vyhnute nejakému omylu pri rozhovore s kráľom – a teda aj neprijemnostiam, aké by sa mohli vyskytnúť.

– Bol medzi mágmi aj niekto známy? Slávny?

– Boli takí – aj vtedy, aj neskôr. Nepamätám si mená. A vy, pán Ostrit?

– Nespomínam si, – povedal veľmož. – Len viem, že niektorí boli považovaní za slávnych a uznávaných. Veľa sa o tom rozprávalo.

– Zhodli sa aj na tom, že klatby sa možno zbaviť?

– Od zhody teda mali ďaleko, – usmial sa Segelin. – Pri každej otázke. Padlo však aj takéto tvrdenie. Malo by to byť jednoduché, takmer si to vraj nevyžaduje magické schopnosti, a ako som vyrozumel, stačí, aby niekto strávil noc od západu slnka až po tretie zakikiríkanie v podzemí pri sarkofágu.

– Naozaj jednoduché, – vyprskol Velerad.

– Rád by som ešte počul, ako vyzerá... princezná.

Velerad vyskočil zo stoličky.

– Princezná vyzerá ako striga! – skríkol. – Ako tá najstrigovitejšia striga, o akej som počul! Jej výsosť, kráľovská dcéra, prekliaty arcipankhart, je vysoká na štyri lakte, pripomína súdok piva, papuľu od ucha k uchu má plnú zubov ako dýky, červené oči a ryšavé vlasiská! Laby samý pazúr ako divá mačka, visia jej až po zem! Čudujem sa, že sme ešte nezačali rozposielať jej miniatúrne podobizne po spriatelенých dvoroch! Princezná, nech ju mor zadusí, už má štrnásť rokov, načas je myslieť na vydaj za nejakého princa!

– Kroť sa, kastelán, – zamračil sa Ostrit a fľochoľ k dverám. Segelin sa pousmial.

– Aj keď bol opis taký vzletný, je v podstate celkom presný, a o to vám predsa išlo, pán zaklínač, však? Velerad zabudol dodať, že princezná sa pohybuje neuveriteľne rýchlo a je oveľa silnejšia, než

by človek podľa jej výšky a telesnej stavby odhadoval. A to, že má štrnásť, je fakt. Ak na tom záleží.

– Záleží, – vyhlásil zaklínač. – K tým útokom na ľudí dochádza iba počas splnu?

– Áno, – odvetil Segelin. – Ak útočí mimo starého zámku. V paláci, nezávisle od fáz mesiaca, ľudia hynuli zakaždým. Ale von vychádza len za splnu, aj to nie za každého.

– Nevyskytol sa ani jeden prípad útoku vo dne?

– Nie. Za dňa to nebolo ani raz.

– Obete vždy zožerie?

Velerad si výdatne odpľul na slamu.

– Prestaň, Geralt, o chvíľu je tu večera. Fuj! Zožerie, obhryzie, nahryzne, nechá tak, to asi závisí od nálady. Jednému iba odhryzla hlavu, zopár ich vypitvala, niekoľkých dočista ohlodala, až na kosť, dá sa povedať. Ja jej mater!

– Daj si pozor, Velerad! – zasykol Ostrit. – O strige si táraj, čo chceš, ale Addu predou mnou neurážaj, keď sa pred kráľom neodvážiš!

– A prežil niekto aj jej útok? – zaujímal sa zaklínač; tváril sa, že si vôbec nevšimol veľmožov výbuch.

Segelin a Ostrit sa na seba pozreli.

– Veru áno, – povedal bradáč. – Celkom na začiatku, pred šiestimi rokmi, sa vrhla na dvoch vojakov, čo stáli na stráži pri krypte. Jednému sa podarilo ujsť.

– Aj neskoršie, – zapojil sa Velerad, – prežil to mlynár, na ktorého zaútočila pri meste. Pamätáte sa?

IV.

Na druhý deň neskoro večer do izbičky nad strážnicou, kde zaklínača ubytovali, priviedli mlynára. Sprevádzal ho vojak v plášti s kapucňou.

Rozhovor nepriniesol nič nové. Mlynár bol vystrašený, blábol, zajakával sa. Zaklínačovi viac prezradili jeho jazvy: striga mala imponujúci rozmer rozďavených čelustí a naozaj ostré zuby, najmä

veľmi dlhé horné tesáky – štyri, dva na každej strane. Pazúry mala podistým ostrejšie než divá mačka, i keď boli menej zahnuté. Napokon, len vďaka tomu sa mlynárovi podarilo uniknúť.

Keď Geralt skončil s prehliadkou, mávol na mlynára a vojaka a vyprevadil ich. Vojak vystrčil sedliaka za dvere a zložil si z hlavy kapucňu. Bol to sám Foltest.

– Sadni si, – povedal kráľ. – Toto je neoficiálna návšteva. Si spokojný s rozhovorom? Počul som, že si bol predpoludním na zámku.

– Áno, pane.

– Kedy sa dáš do práce?

– Do splnu sú ešte štyri dni. Po splne.

– Nechcel by si sa na ňu ešte predtým pozrieť?

– Nič také netreba. Ale nakrmená... princezná... bude menej vrtká.

– Striga, majster, striga. Nehrajme sa na diplomaciu. Princezná z nej ešte len bude. O tom som sa, napokon, prišiel s tebou porozprávať. Odpovedz, neoficiálne, stručne a jasne: bude, či nebude? Nemusíš sa skrývať za nijaký kódex.

Geralt si otreľ čelo.

– Môžem potvrdiť, pán kráľ, že kľatbu možno zrušiť. A ak sa nemýlim, skutočne sa to dá tak, že sa strávi noc na zámku. Ak tretie zakikírkánie zastihne strigu vonku zo sarkofágu, kľatba sa anuluje. Takto sa zvyčajne postupuje so strigami.

– To je také jednoduché?

– Jednoduché to teda nie je. Po prvé, treba tú noc prežiť. Možno sú aj odchýlky od normy. Napríklad nepôjde o jednu noc, ale o tri. Tri za sebou. A vyskytujú sa aj prípady... takpovediac... beznádejné.

– Áno, – vybuchol Foltest. – Toto od kadekoho počúvam stále. Zabiť tú obludu, lebo je to nevyliciteľný prípad. Majster, som si istý, že sa s tebou už rozprávali. Že o čom? O tom, aby si ľudozrútku bez ceremónií rozrúbal hneď na začiatku a potom kráľovi oznámil, že inak sa nedalo. Kráľ nezaplatí, zato zaplatíme my. Veľmi pohodlný spôsob. A lacný. Lebo kráľ dá rozkaz zaklínača stať alebo obesiť, a zlato im zo zostane vo vrecku.

– Kráľ dá zaklínača bezpodmienečne popraviť? – Geralt skrívil tvár.

Foltest sa dlhší čas pozeral Rivovi do očí.

– Kráľ nevie, – priznal napokon. – Ale zaklínač by mal pre istotu s touto eventualitou rátať.

Teraz na chvíľu zmĺkol Geralt.

– Chystám sa urobiť všetko, čo je v mojej moci, – ozval sa po chvíli. – Ale keby to šlo zle, budem sa brániť. A vy, pane, tiež musíte rátať s takouto eventualitou.

Faltest vstal.

– Nerozumieš mi. O toto vôbec nejde. Je jasné, že ju zabiješ, keď ti pôjde o krk, či sa mi to páči, alebo nie. Veď inak by zabila ona teba, zaručene a neodvolateľne. Neroztrubujem to, ale nepotrestal by som nikoho, kto by ju zabil v sebaobrane. Ale nedopustím, aby ju niekto zabil bez toho, aby sa ju pokúsil zachrániť. Už sa vyskytli pokusy podpáliť starý zámok, strieľali na ňu z luku, kopali jamy, nastavovali pasce a oká, kým som zopár z nich neobesil. Ale o to nejde. Počúvaj, majster!

– Počúvam.

– Po tom trefom zakikiríkaní – ak som správne pochopil – to už nebude striga. A čo to teda bude?

– Ak všetko dobre dopadne, tak štrnásťročné dievča.

– Červenooké? So zubami ako krokodíl?

– Normálna štrnásťročná baba. Ibaže...

– No?

– Fyzicky.

– A tu to máme. A duševne? Každý deň na raňajky vedro krvi? Dievčenské stehienko?

– Nie. Duševne... Nedá sa to len tak odhadnúť... Myslím, že bude na úrovni, čo ja viem, asi tak troj-štvorročného dieťaťa. Dlhší čas si bude vyžadovať špeciálnu starostlivosť.

– To je jasné. Majster?

– Počúvam.

– Môže sa jej to vrátiť? Neskôr?

Zaklínač mlčal.

– Ahá, – ozval sa kráľ. – Takže môže. A potom čo?

– Keby po dlhších, niekoľkodňových mdlobách zomrela, telo treba spáliť. A to čo najskôr.

Foltest sa zachmúril.

– Ale podľa mňa, – dodal Geralt, – k ničomu takému nedôjde. Pre istotu vám, pane, poskytnem zopár rád, ako zmenšiť nebezpečenstvo.

– Hneď teraz? Nie je to prvčas, majster? A ak...

– Hneď teraz, – prerušil ho Riv. – Kadečo sa stáva, pán kráľ. Môže sa stať, že ráno nájdete v krypte odkliatu princeznú a moju mŕtvolu.

– Vari až takto? Napriek môjmu povoleniu na sebaobranu? A zdalo sa mi, že ti na ňom ani veľmi nezáleží.

– Toto je závažná vec, pán kráľ. Riziko je veľké. Preto počúvajte: Princezná musí na krku ustavične nosiť zafír, najlepšie talizman, na striebornej retiazke. Stále. Vo dne aj v noci.

– Čo to je talizman?

– Zafír so vzduchovou bublinou vnútri kameňa. Okrem toho, v komnate, kde bude spávať, treba vždy po istom čase spáliť v kozube konárik borievky, jarabiny a liesky.

Foltest sa zamyslel.

– Ďakujem ti za rady, majster. Zariadim sa podľa nich, ak... A teraz pozorne počúvaj ty mňa. Ak zistíš, že prípad je beznádejný, zabi ju. Ak ju odčaruješ, ale dievča nebude... normálne... ak budeš mať tieň pochybností, či sa ti to naozaj podarilo, zabi ju tiež. Neboj sa, z mojej strany ti za to nič nehrozí. Pred ľuďmi na teba nakričím, vyžiením ťa zo zámku a z mesta, ale nič viac. Odmenu, samozrejme, nedám. Možno niečo vymámiš, vieš od koho.

Chvíľu mlčali.

– Geralt, – Foltest prvý raz oslovil zaklínača menom.

– Počúvam.

– Čo je pravdy na tých rečiach, že dieťa je takéto, a nie iné, lebo Adda bola moja sestra?

– Veľa asi nie. Kliatbu treba vysloviť, nijaká kliatba sa nevysloví sama. Domnievam sa však, že váš vzťah so sestrou bol príčinou vyslovenia kliatby, a teda aj jej následku.

– Myslel som si to. Tvrdili to aj niektorí mágovia, aj keď nie všetci. Geralt? Odkiaľ sa berú takéto veci? Čary, mágia?

– Nevie, pán kráľ. Mágovia sa venujú skúmaniu príčin týchto javov. Nám, zaklínačom, stačí vedieť, že tieto javy môže spôsobiť aj sústredená vôľa. A ešte ako s nimi bojovať.

– Zabíjať?

– Väčšinou. Napokon, za to nám najčastejšie platia. Málokto žiada o odklíňanie, pán kráľ. Ľudia sa spravidla chcú ochrániť pred hrozbou. A ak má obluda na svedomí ľudí, prichádza do úvahy aj motív pomsty.

Kráľ vstal, urobil pár krokov po izbe, pristavil sa pri zaklínačovom meči zavesenom na stene.

– Týmto?

– Nie. Ten je na ľudí.

– Počul som. Vieš čo, Geralt? Pôjdem s tebou do krypty.

– Vylúčené.

Foltest sa otočil, oči sa mu zaligotali.

– A vieš ty, čarodejník, že som ju ani nevidel? Ani po narodení, ani... potom. Báľ som sa. Môže sa stať, že ju už nikdy neuvidím. Mám hádam aspoň právo vidieť, ako ju budeš vraždiť.

– Opakujem, vylúčené. To by bola istá smrť. Aj pre mňa. Ak nebudem celkom sústredený, oslabím vôľu... Nie, pán kráľ.

Foltest sa obrátil, vykročil k dverám. Gertalovi sa chvíľu zdalo, že odíde bez slova, bez gesta na rozlúčku, ale kráľ sa zastavil a pozrel sa naňho.

– Vzbudzuješ dôveru, – uznal. – Aj keď viem, aký si ty kvietok. Vra-
veli mi, čo sa stalo v krčme. Som si istý, že tých troch lotrov si zabil výhradne kvôli chýru.

Geralt neodpovedal.

– Lebo si myslím, – dokončil kráľ, – že moja dcéra trpí. Je to tak?

Zaklínač uprel na kráľa svoje prenikavé oči. Nepritakal, nekývol hlavou, neurobil ani najmenšie gesto, ale Foltest pochopil. Poznal odpoveď.

V.

Geralt posledný raz vyzrel von zo zámockého okna. Rýchlo sa zmárakalo. Za jazerom sa mihotali nejasné svetielka Wyzimy. Zámok obkolesovala pustatina – pás územia nikoho, ktorým sa mesto za posledných šesť rokov oddelilo od nebezpečného miesta; nezostalo na ňom nič, len pár ruín, prehnitých brvién a zvyškov zubatej kolovej ohrady, tú sa evidentne nevyplatilo rozoberať a prenášať. Najďalej, celkom na opačný koniec mesta, presťahoval svoju rezidenciu sám kráľ – mohutný masív jeho paláca sa černel v diaľke na pozadí tmavomodrého neba.

Zaklínač sa vrátil k zaprášenému stolu v jednej z prázdnych, vydrancovaných komnát, pri ktorom sa nenáhlivo, pokojne a starostlivo pripravoval. Vedel, že času má dosť. Striga neopustí kryptu pred polnocou.

Na stole pred ním ležala neveľká okovaná skrinka. Otvoril ju. Vnútri, v priehradkách vystlatých suchou trávou, stáli flakóniky z tmavého skla. Zaklínač tri z nich vybral.

Z podlahy zdvihol podlhovastý balík nahrubo ovinutý ovčou kožou a obrútený remeňom. Rozbalil ho, vybral meč s ozdobnou rukoväťou zasunutý v čiernej lesklej pošve pokrytej radmi rún a symbolov. Obnažil ostrie, zaligotalo sa čistým, zrkadlovým leskom. Čepel bola z čistého striebra.

Geralt zašepkal zariekáciu formulu, postupne vypil obsah dvoch flakónikov, po každom dúšku ľavú ruku položil na hlavicu meča. Potom sa zavinul tesnejšie do čierneho pláštia a sadol si na podlahu. V komnate nebol nijaký stolec. Napokon ako v celom zámku.

Sedel nehybne, so zatvorenými očami. Jeho dych, spočiatku rovnomerný, sa zrazu zrýchlil, znel chrapľavo, nepokojne. A potom sa

úplne stratil. Zmes, pomocou ktorej zaklínač ovplyvnil fungovanie všetkých telesných orgánov, pozostávala hlavne z čemerice, durmanu, hlohu a mliečnika. Jej ďalšie zložky nemali názov v nijakom ľudskom jazyku. Pre človeka, ktorý na ňu nebol, tak ako Geralt, zvyknutý od detstva, by to bol smrteľný jed.

Zaklínač prudko otočil hlavu. Jeho sluch, teraz mimoriadne citlivý, celkom ľahko vylovil z ticha šelest krokov na nádvorí zarastenom žihľavou. To nemohla byť striga. Ešte bolo príliš jasno. Prevesil si meč cez chrbát, skryl skrinku v ohnisku polozboreného kozuba a potichu ako netopier sa spustil po schodoch.

Na nádvorí bolo ešte dosť jasno, aby sa zaklínačova tvár dala rozpoznať. Prichádzajúci – bol to Ostrit – náhlivo cúvol, mimovoľná grimasa zdesenia a odporu mu skrivila ústa. Zaklínač sa tiež nakrivo usmial – vedel, ako vyzerá. Po vypití zmesi ľuľkovca, prilbice a očianky tvár získa kriedovú farbu a zrenice vyplnia celé dúhovky. Mixtúra však umožní vidieť v najhlbšej temnote, a o to vlastne Geraltovi išlo.

Ostrit sa rýchlo spamätal.

– Vyzeráš už ako mŕtvola, čarodejník, – prehodil. – To podistým od strachu. Neboj sa. Prinášam ti milosť.

Zaklínač nereagoval.

– Čo nepočuješ, mastičkár z Rivie? Si zachránený. A bohatý, – Ostrit poťažkal v ruke tučný mešec a hodil ho Geraltovi k nohám. – Tisíc orenov. Zober si to, nasadni na koňa a ber sa odtiaľto preč!

Riv stále mlčal.

– Nevyvaluj na mňa okále! – Ostrit zvýšil hlas. – A nemárni môj čas. Nemám v pláne stáť tu do polnoci. Nerozumieš? Nechcem, aby si zrušil kliatbu. Nie, nemysli si, že si uhádol. Nedržím s Veleradom a Segelinom. Nechcem, aby si ju zabil. Jednoducho odtiaľto odíď. Nech všetko zostane, tak ako je.

Zaklínač sa nepohol. Nechcel, aby veľmož zbadal, ako sa zrýchlili jeho pohyby a reakcie. Rýchlo sa stmievalo; to mu vyhovovalo, lebo aj šero zmrákania bolo príliš oslnivé pre jeho rozšírené zreničky.

– A prečo by to, pane, všetko malo zostať tak, ako to je? – zaujímal sa, pričom sa usiloval vyslovovať jednotlivé slová celkom pomaly.

– Nuž tak to, – Ostrit pyšne zdvihol hlavu, – to ťa vôbec nemusí zaujímať.

– A ak to už viem?

– To som teda zvedavý.

– Lahšie bude zbaviť Foltesta trónu, ak striga neprestane ľudí otravovať, však? Keď sa kráľovské šialenstvo zhnusí nielen veľmožom, ale aj obyčajným ľuďom, však? Putoval som sem cez Redaniu, cez Novigrad. Veľa sa tam hovorí o tom, že ľudia z Wyzimy vidia kráľa Vizimira ako spasiteľa a ozajstného monarchu. Ale mňa, pán Ostrit, nezaujímajú ani politika, ani následníci trónov, ani palácové prevraty. Prišiel som urobiť si robotu. Nikdy ste nepočuli o zmysle pre povinnosť a obyčajnej cti? O profesionálnej etike?

– Uvedom si, s kým sa rozprávaš, vandrák! – skríkol zúrivo Ostrit a položil ruku na rukoväť meča. – Už mám toho dosť, nie som zvyknutý diskutovať s kadekým. Len sa naňho pozrite, etika, kódexy, morálka?! Kto to hovorí? Zbojník, ktorý sotva prišiel, už pohlušil zopár ľudí? Ten, čo sa pred Foltestom hrbí v úklonoch a za jeho chrbtom vyjednáva v Veleradom ako nájomný hrdlorez? A ty sa opovážiš niekoho poučovať, paholok? Hrať sa na mága? Mudrca? Čarodeja? Ty prašivý zaklínač! Zmizni odtiaľto, kým ti nerozsekám papuľu!

Zaklínač sa ani nezachvel, pokojne stál.

– To vy odtiaľto odíďte, pán Ostrit, – povedal. – Stmieva sa.

Ostrit o krok cúvol, bleskovo vytasil meč.

– Sám si to chcel, čarodejník. Zabijem ťa. Nepomôžu ti tvoje figle. Mám pri sebe korytnačí kameň.

Geralt sa usmial. Povera o sile korytnačieho kameňa bola rovnako rozšírená, ako nepravdivá. Zaklínač však nemal v pláne strácať sily na zaklínadlá, a už vôbec nemyslel na to, aby si poškvrnil strie-

bornú čepel' zrážkou s Ostritovou zbraňou. Uhol sa víriacemu ostriu a opakom ruky striebornými cvočkami na manžete udrel veľmoža do sluchy.

VI.

Ostrit onedlho precitol, gúľal očami v úplnej tme. Uvedomil si, že je spútaný. Geralta, ktorý stál vedľa, nevidel. Ale zorientoval sa, kde je a zavyl, ťahavo a prenikavo.

– Mlč, – zahriakol ho zaklínač. – Privábiš ju skôr ako treba.

– Ty prekliaty vrah! Kde si? Okamžite ma rozviaž, ty lotor! Za toto odvisneš, sukin syn!

– Mlč!

Ostrit ťažko dychčal.

– Necháš ma tu, aby ma zožrala! Zviazaného? – spýtal sa už tichšie a hanlivú nadávku pridol skoro pošepky.

– Nie, – ozval sa zaklínač. – Rozviažem ťa. Ale nie hneď.

– Ty lotor, – zasyčal Ostrit. – Chceš takto odlákať strigu?

– Áno.

– Mal si pravdu, chcel som zhodiť z trónu Foltesta. A nie som sám. Ale ja jediný som túžil po jeho smrti, chcel som, aby zomrel v mukách, aby sa zbláznil, aby zaživa zhnil. Vieš prečo?

Gerald mlčal.

– Lúbil som Addu. Kráľovu sestru, kráľovu milenkú, kráľovu fľandru. Lúbil som ju... Zaklínač, si tu?

– Som.

– Viem, čo si myslíš. Ale nebolo to tak. Ver mi, nevyslovil som nijakú kliatbu. Nepoznám nijaké čary. Len raz som v hneve povedal... Len raz. Zaklínač? Počuješ?

– Počúvam.

– To jeho matka, stará kráľovná. Určite to bola ona. Nemohla sa pozerieť, ako on a Adda... Ja som to nebol. Ja iba raz, vieš, skúšal som ju presvedčiť, a Adda... Zaklínač! Zatemnilo mi rozum a povedal som... Zaklínač! Žeby predsa ja? Ja?

- Teraz je to už jedno.
- Zaklínač? Polnoc je blízko?
- Blízko.
- Rozviaž ma skôr. Daj mi viac času.
- Nie.

Ostrit nezachytil zaškrípanie odsúvanej náhrobnej dosky, ale zaklínač áno. Zohol sa a dýkou preťal veľmožove putá. Ostrit nečakal, vyskočil a celý zdrevenený sa, nešikovne krivajúc, rozbehol do tmy. Jeho zrak si už natoľko privykol na temnotu, že videl cestu, čo viedla von z hlavnej sály.

S rachotom vyskočila z podlahy doska, čo blokovala vstup do krypty. Geralt, prezieravo skrytý za balustrádou schodiska, zazrel zhrbenú postavu strigy, ako sa rýchlo, pružne a neomylné ženie za vzdalujúcim sa dupotom Ostritových čižiem. Striga zo seba nevydala ani ten najtichší zvuk.

Príšerný, roztrasený, šialený rev preťal noc, otriasol starými múrmi a rozochvene stúpajúc a klesajúc trval ďalej v ozvene. Zaklínač nevedel presne odhadnúť vzdialenosť – vyostrený sluch ho mýlil –, vedel však, že striga dobehla Ostrita rýchlo. Príliš rýchlo.

Vyšiel do stredy sály a zastal hneď vedľa vstupu do krypty. Odhodil plášť. Rozhýbal plecia, napravil meč. Natiahol si rukavice. Mal ešte chvíľu času. Vedel, že striga, hoci je po poslednom splne sýta, neopustí Ostritove ostatky len tak. Srdce a pečeň boli pre ňu cenný zdroj živín na dlhé obdobie v letargickom stave.

Zaklínač čakal. Rátal, že do východu zorničky zostávajú ešte asi tri hodiny. Kohútie zakikírkanie by ho mohlo iba pomýliť. Napokon, podľa všetkého na okolí nežili nijaké kohúty.

Začul ju. Kráčala pomaly, šuchtavo. A vzápätí ju zbadal.

Opis bol presný. Neprimerane veľká hlava na krátkom krku lemovaná rozstrapatenou vlnitou aureolou ryšavých vlasov. Oči v tme svietili ako dva rubíny. Striga znehybnela, sústredene hľadela na Geralta. Zrazu otvorila papuľu – ako keby sa chcela pochváliť radmi bielych špicatých zubov, po čom čeľušť sklapla; znelo to ako

zabuchnutie okovanej truhlice. A vzápätí bez rozbehu skočila, na-
čiahla zakrvavené pazúry po zaklínačovi.

Geralt uskočil nabok, zvrtol sa v bleskovej piruete, striga sa oňho
otrela, tiež v rovnakom zvržení, ale pazúrmí rozťala len vzduch.
Nestratila rovnováhu, zaútočila znovu, okamžite, z polobratu, zu-
bami cvakla tesne pred Geraltovou hrudou. Riv odskočil na druhú
stranu, trikrát vo vírivej piruete zmenil smer otáčania, takže striga
stratila orientáciu. Pri odskoku ju prudko, i keď bez rozmachu, za-
siahol do sluchy striebornými trňmi osadenými na mieste kĺbov na
vrchnej strane rukavice.

Striga prenikavo zrevala, naplnila zámok dunivou ozvenou, pad-
la na zem, znehybnela a začala vyť – hlucho, zlovestne, zúrivo.

Zaklínač sa zlostne usmial. Prvý pokus dopadol, tak ako pred-
pokladal, úspešne. Striebro bolo pre strigu vražedné, tak ako pre
väčšinu oblúd privolaných do života čarami. Existovala teda šanca:
beštia sa nelíšila od ostatných, a to mohla byť záruka úspešného
odčarovania; strieborný meč mu, prinajhoršom, zaručí, že prežije.

Striga sa s ďalším útokom neponáhľala. Tentoraz sa blížila po-
maly, s vycerenými zubami, a ohavne pritom slintala. Geralt cúvol,
ustupoval v polkruhu, opatrne našľapoval; zároveň spomaľoval
a zrýchľoval, aby strigu rozptýlil a sťažil jej sústredenie na skok. Za-
klínač za chôdze rozvinul dlhú, tenkú, pevnú reťaz so závažím na
konci. Reťaz bola zo striebra.

Vo chvíli, keď sa striga napla a skočila, zasvištala reťaz vo vzduchu
a v okamihu ako had oblude ovinula plec, krk aj hlavu. Striga sa zrú-
tila uprostred skoku a vydala prenikavý, uši drásajúci piskot. Metala
sa po podlahe a strašne ryčala, nevedno, či od zúrivosti, alebo z pá-
čivej bolesti, akú jej spôsoboval nenávidený kov. Geralt bol spokojný
– keby chcel, zabiť strigu by teraz nebol nijaký mimoriadny problém.
Zaklínač však nechal meč v pošve. Doteraz nič v správaní strigy ne-
nasvedčovalo, že by to mal byť beznádejný prípad. Geralt cúvol do
bezpečnej vzdialenosti a bez toho, aby spustil oči z objektu mechia-
ceho sa na zemi, zhlboka si vydýchol a sústredene premýšľal.

Reťaz praskla, strieborné ohnivká sa zvonivo ako dážď rozsypali na všetky strany. Striga zaslepená hnevom sa zavýjajúc vrhla do útoku. Geralt pokojne čakal, vystretou pravou rukou do vzduchu pred sebou načrtol Znamenie Aard.

Striga odletela niekoľko krokov dozadu, akoby ju udrel meč, no udržala sa na nohách; vytrčila pazúry, vycerila zuby. Vlasy sa jej zdvihli a zatrepotali, akoby sa rozfúkal prudký vietor. Namáhavo, s chrčaním, pomaly, krok za krokom postupovala vpred. Pomaly, no postupovala.

Geralt to znepokojilo. Nečakal, že by jednoduché Znamenie strigu celkom paralyzovalo, ale si ani nemyslel, že beštia prekoná odpor takto ľahko. Nedokázal udržať Znamenie príliš dlho, bolo to mimoriadne vyčerpávajúce, a strige zostávalo prekonať už len niekoľkých desať krokov. Rýchlo Znamenie zrušil a uskočil nabok. Stalo sa, čo čakal – zaskočená striga vyletela vpred, stratila rovnováhu, skĺzla sa po podlahe a skotúlala po schodoch do zívajúceho otvoru krypty. Zdola sa rozľahlo jej neľudské zavýtie.

Aby Geralt získal čas, skočil na schody vedúce na galériu. Neprekonal ani polovicu schodiska, keď striga vyskočila z krypty a hnala sa za ním ako veľký čierny pavúk. Zaklínač počkal, kým vybehne na schody, potom prekročil balustrádu a zoskočil dole. Striga sa na schodoch zvrtila, odrazila a letela rovno naňho v neuveriteľnom, vyše desaťmetrovom skoku. Už sa nedala len tak ľahko oklamať jeho piruetami – pazúrami dvakrát poznačila Riovu koženú kazajku. Opakovaný, zúfalo mocný úder rukavicou so striebornými trňmi však strigu odhodil, otriasol ňou. Geralt cítil narastajúci hnev, zaváhal, napol svaly a silným kopancom do boku zhodil bestiu z nôh.

Zarevanie, aké zo seba vydala, bolo hlasnejšie než všetky predošlé. Z povaly začala padať omietka.

Striga sa pozviechala roztrasená neovládateľnou zlosťou a túžbou zabíjať. Geralt čakal. Už vytiahol meč, opisoval vo vzduchu knihy a obchádzal strigu; dával si pozor, aby pohyby meča nezapadali do

rytmu a tempa jeho krokov. Striga sa blížila pomaly, oči nespúšťala zo žiarivej šmuhy čepele.

Geralt prudko zastal, stuhol so zdvihnutým mečom. Striga, celá zmätená, zastala tiež. Zaklínač pomaly opisoval ostrím polkruhu, urobil krok smerom k strige. A ešte jeden. A potom skočil a zavíril mečom nad hlavou.

Striga sa zhrbila, vrtko zmizla. Geralt sa opäť priblížil, čepeľ sa mu mihala v ruke. Zaklínačovi zlovestne blčali oči, spoza stisnutých čelustí sa dralo chrčivé vrčanie. Striga opäť ustúpila, vytláčaná silou skoncentrovanej nenávisti, hnevu a násilia vyžarujúcou z človeka, čo na ňu útočil. Ten tlak jej vo vlnách vnikal do mozgu i do vnútorností. Až do bolesti vydesená pre ňu neznámym pocitom vydala rozochvené, tenké zakvílenie, zvrtila sa na mieste a dala sa na šialený útek do temnej spleti zámockých chodieb.

Geralt, ešte premknutý triaškou, stál uprostred sály. Bol sám. Trvalo to dlho, pomyslel si, kým tento tanec na okraji priepasti, tento zmätený, strašidelný bojový balet dospel k očakávanému výsledku, umožnil mu dosiahnuť psychickú jednotu s protivníkom, siahnuť na základy sústredenej vôle strigy. Zlej, chorobnej vôle, z moci ktorej sa striga zrodila. Zaklínač sa zachvel pri spomienke na okamih, keď prevzal na seba ten náklad zla, aby ho ako zrkadlo obrátil proti oblude. Ešte nikdy sa nestretol s takou koncentráciou nenávisti a vražednej zúrivosti, dokonca ani u baziliškov, ktorí sa zlovestne preslávili práve týmito vlastnosťami.

O to lepšie, uvažoval cestou k vstupu do krypty černejúcom sa v podlahe ako obrovská temná mláka, o to silnejší úder si uštedrila sama striga. Aspoň mu zostane trochu viac času na ďalšie kroky, kým sa beštia spamätá zo šoku. Zaklínač pochyboval, že by sa ešte zmožol na podobný kúsok. Pôsobenie elixírov slablo a úsvit bol ešte ďaleko. Striga nesmie zaliezt' do krypty pred svitaním, inak je všetka doterajšia námaha márna.

Zostúpil po schodoch. Krypta bola neveľká, ležali v nej tri kamenné sarkofágy. Prvý pri vchode mal napoly odchylené veko. Ge-

ralt vytiahol spod pazuchy flakónik, rýchlo vypil jeho obsah, vstúpil do hrobky a ľahol si. Ako očakával, bola dvojité – pre matku a dcéru.

Veko za sebou zasunul, až keď zhora znovu začul strigin rev. Uložil sa naznak vedľa mumifikovaných ostatkov Addy a na príklop znútra načrtol Znamenie Yrden. Na hrud' si položil meč a postavil malé presýpacie hodiny s fosforeskujúcim pieskom. Potom si skrížil ruky. Výkriky strigy prehľadávajúcej zámok už nepočul. Nevnímal už skoro nič, lebo vranie oko a lastovičník začínali účinkovať.

VII.

Keď Geralt otvoril oči, piesok v presýpacích hodinách sa už presypal, čo znamenalo, že jeho letargia trvala dlhšie, než bolo treba. Započúval sa – nezachytil nijaký zvuk. Zmysly mu už fungovali normálne.

Jednou rukou stisol meč, druhou prešiel po príklope sarkofágu, zahundral magickú formulu a potom zľahka, na niekoľko cól, dosku odsunul.

Ticho.

Posunul ju ešte väčšmi, sadol si so zbraňou v pohotovosti a vystrčil hlavu z hrobky. V krypte vládla tma, ale zaklínač vedel, že vonku svitá. Vykresal oheň, zapálil malý lampášik a zdvihol ho; na stenách krypty sa vynorili čudesné tieňe.

Pusto.

Vysúkal sa zo sarkofágu celý ubolený, zdrevenený, uzimený. A vtom ju zbadal. Ležala na chrbte pri hrobke, nahá a v bezvedomí.

Bola skôr škaredá, útla, s malými špicatými prsiami, špinavá. Ryšavoplavé vlasy mala dlhé až po pás. Položil lampášik na dosku, kľakol si a sklonil sa nad ňou. Pery mala bledé, na líčnej kosti zbadal veľkú podliatinu od jeho úderu. Geralt si zložil rukavice, odložil meč a bez zaváhania jej prstom nadvihol hornú peru. Zuby mala normálne. Načiahol sa za jej rukou, vnorenou v strapatých vlasoch. Kým nahmatal dľaň, zaregistroval otvorené oči. Neskoro.

Zaťala mu pazúry do krku, tak hlboko, že jej krv vytryskla na tvár. Zavyla, druhou rukou mu šmátrala po očiach. Zvalil sa na ňu, stisol jej zápästia oboch rúk, priklincoval ju k podlahe. Cvakla zubami – už prikrátymi – tesne pred jeho tvárou. Udreľ ju čelom medzi oči a priškrtil ju. Nemala už niekdajšiu silu, iba sa pod ním zvíjala a vyplúvala krv – jeho krv –, ktorej mala plné ústa. Prudko krvácal. Čas sa mu krátil. Zaklínač zahromžil a prudko ju uhryzol do krku tesne pod uchom, stískal zuby, až kým sa neľudské vytie nezmenilo na tenký, zúfalý krik a napokon na pridusené vzlykanie – plač ukrivdeného štrnásťročného dievčatka.

Pustil ju, keď sa prestala hýbať; zdvihol sa na kolená, z vrecka na rukáve vytrhol kus plátna a pritlačil si ho na krk. Nahmatal meč, priložil omdletému dievčaťu čepeľ k hrdlu, sklonil sa nad jej ruku. Nechty mala špinavé, polámané, zakrvavené, ale... normálne. Celkom normálne.

Zaklínač s námahou vstal. Vstupom sa do krypty rinula lepkavo mokrá sivosť rána. Vykročil ku schodom, ale roztriasol sa a sťažka dosadol na podlahu. Cez presakujúce plátno mu krv stekala do rukáva. Rozopol si kazajku, roztrhol košeľu, páral a kmásal ju na handry a viazal si ich okolo krku, lebo si uvedomoval, že nemá veľa času, lebo o chvíľu ho premôžu mdloby...

Stihol to. A stratil vedomie.

Za jazerom vo Wyzime v chladnom vlhkom ráne tretí raz zachrípnuto zakikiríkal kohút s našuchoreným perím.

VIII.

Prebudil sa medzi bielymi stenami a stropnými trámami komnaty nad strážnicou. Pohl hlavou – skrivil sa od bolesti a zastonal. Hrdlo mal nahrubo, solídne a odborne ovinuté obväzom.

– Lež, čarodejník, – tíšil ho Velerad. – Lež, nehýb sa.

– Môj... meč...

– Áno, áno. Najdôležitejší je, samozrejme, tvoj strieborný zaklínačský meč. Neboj sa, je tu. Aj meč, aj kufrik. A tri tisícky orenov.

Tak veru, nič nehovor. Som starý hlupák a ty si múdry zaklínač. Foltest mi to opakuje už dva dni.

– Dva...

– Veru, dva. Parádne ti načala krk, odhalila všetko, čo v ňom máš. Stratil si veľa krvi. Našťastie sme sa do zámku rozbehli hneď po treťom zakikiríkaní. Nikto vo Wyzime v tú noc nespál. Nedalo sa. Robili ste tam poriadny rámus. Nelezie ti na nervy moje táranie?

– Prin... cezná?

– Nuž, princezná je ako princezná. Chudá. A taká ako keby nasprostastá. Ustavične plače. A hocikedy sa pociká do postele. Ale Foltest vraví, že sa to zmení. Dúfam, že nie k horšiemu, čo, Geralt?

Zaklínač zatvoril oči.

– No dobre, už idem, – Velerad vstal. – Odpočívaj, Geralt. Ale než odídem, prezraď mi, Geralt, prečo si jej chcel prehryznúť hrdlo?

Zaklínač spal.

HLAS ROZUMU

2

I.

– Geralt.

Mykol hlavou, vyrušený zo spánku. Slnko už stálo vysoko, silou-mocou sa pretláčalo cez latky okeníc, vrhalo sem oslepujúce zlaté škvrny, šmátralo po izbe tykadlami svetla. Zaklínač si zaclonil oči dlaňou, zbytočným, inštinktívnym gestom, ktorého sa nikdy nez-bavil – stačilo predsa iba zúžiť zrenice na kolmé čiarky.

– Je už neskoro, – povedala Nenneke a otvorila okenice. – Zaspali ste. Iola, stráž sa, už aj nech si preč.

Dievča sa náhlivo zdvihlo, vyklonilo sa z postele a schmatlo z podlahy odhodenú košielku. Na pleci, na mieste, kde mal pred chvíľou jej ústa, Geralt cítil prúžok zasychajúcej sliny.

– Počkaj, – ozval sa nerozhodne. Pozrela sa naňho a rýchlo otočila hlavu.

Zmenila sa. Už nič na nej nepripomínalo rusalku, žiarivý, ruman-čekový zjav, akým bola na úsvite. Oči mala modré, nie čierne. A bola pehavá – pehy mala rozsypané na nose, vo výstrihu, na ramenách. Tie pehy boli celkom pôvabné, pristali k farbe jej pleti a ryšavým vlasom. Ale vtedy, na svitaní, keď bola jeho snom, ich nevidel. So zahan-bením a trpkosťou skonštatoval, že to, čo cíti voči nej, je ľútosť, ľútosť nad tým, že nezostala snom. A že si nikdy túto ľútosť neodpustí.

– Počkaj, – zopakoval. – Iola... Chcel som...

– Nič jej nevrav, Geralt, – zastavila ho Nenneke. – Aj tak ti neod-povie. Zmizni, Iola. Ponáhľaj sa, dieťa.

Dievča zavinuté v košielke precupkalo k dverám, bosé nohy ťa-
potali po dlážke. Bola v rozpakoch, nemotorná, celá sa červenala.
Už vôbec nepripomínala...

Yennefer.

– Nenneke, – oslovil ju, ako sa natáhoval za košelou. – Dúfam, že
jej to nezazlievaš... Hádám ju za to nepotrestáš?

– Si hlúpy, – vyprskla kňazka a pristúpila bližšie k posteli. – Ne-
zabúdaj, kde si. Toto nie je pustovnícka jaskyňa ani kláštorň kon-
vent. Toto je svätyňa Melitelé. Naša bohyňa nezakazuje kňazkám...
nič. Takmer.

– Zakázala si mi oslovovať ju.

– Nezakázala, len som ťa upozornila, že to nemá zmysel. Iola
mlčí.

– Čo?

– Mlčí, lebo zložila taký sľub. Je to istý druh odriekania, vďaka
ktorému... Ach, čo ti mám čo vysvetľovať, aj tak to nepochopíš, ba
ani sa o to nepokúsiš. Poznám tvoje názory na náboženstvo. Nie,
ešte sa neobliekaj. Chcem sa pozrieť, ako sa ti hojí hrdlo.

Sadla si na okraj lôžka, šikovne odmotala ľanový obväz nahrubo
ovinutý okolo zaklínačovho krku. Od bolesti skrívil ústa.

Hneď po príchode do Ellanderu Nenneke odstránila škaredé stehy
urobené obuvníckou dratvou, ktorou ho zašili vo Wyzime, otvorila
ranu a znovu ju ošetrila. Výsledok bol očividný – do svätyne prišiel
takmer zdravý, možno len trocha stuhnutý. No teraz bol opäť chorý
a ubolený. Ale neprotestoval. Poznal kňazku dlhé roky, vedel, aké
úžasné má vedomosti o liečení a akú bohatú a všestrannú lekárňu má
k dispozícii. Liečenie vo svätyni Melitelé mu mohlo byť iba na úžitok.

Nenneke ohmatala ranu, premyla ju a začala hromžiť. Poznal to
už naspamäť, začala s tým hneď v prvý deň a nezabudla nadávať
zakaždým, keď si obzerala pamiatku po pazúroch princeznej z Wy-
zimy.

– To je naozaj obľudné! Nechať sa takto zmlátiť obyčajnou stri-
gou! Svaly, šľachy, len o vlások a zasiahla by krčnú tepnu! Pri veľkej

Melitelé, Geralt, čo sa s tebou deje!? Ako je možné, že si si ju pustil tak blízko? Čo si sa chystal urobiť? Chcel si ju prekotiť?

Neodpovedal, len sa zľahka usmial.

– Neusmievaj sa ako trpák. – Kňážka vstala, z komody si vzala torbu s obväzmi. Napriek objemnosti a nízkemu vzrastu sa pohybovala šikovne a s gráciou. – Na tom, čo sa stalo, nie je nič smiešne. Strácaš reflexy, Geralt.

– Zveličuješ.

– Vôbec nezveličujem. – Nenneke namazala ranu zelenou kašičkou s ostrou eukalyptovou arómou. – Nemal si sa nechať poraniť, a nechal si sa, a to veľmi vážne. Priam osudne. Aj s tvojimi nezvyčajnými regeneračnými schopnosťami uplynie pár mesiacov, kým budeš mať krk ako-tak ohybný. Vystríham ťa – dovtedy sa ani nepokúšaj zápasit s pružnejšími protivníkmi.

– Vďaka za upozornenie. Možno by si mi ešte mohla poradiť: z čoho mám za ten čas žiť? Zohnať zopár slečíniek, kúpiť si voz a zariadiť putovný nevestinec?

Nenneke pokrčila plecami a ďalej mu bandážovala krk rýchlymi, istými pohybmi tučných rúk.

– Mám ti dávať rady a ponaučenia do života? Čo som tvoja mater a či čo? No, hotovo. Môžeš sa obliecť. V refektári ťa čakajú raňajky. Poponáhľaj sa, inak si budeš musieť chystať jedlo sám. Nemám v pláne držať dievčatá v kuchyni až do obeda.

– Kde ťa potom nájdem? V kaplnke?

– Nie. – Nenneke vstala. – V kaplnke nie. Si tu vítaný hosť, zaklínač, ale po kaplnke sa mi nepoflakuj. Chod' sa prejsť. A keď bude treba, ja si ťa nájdem.

– Dobre.

II.

Geralt sa štvrtý raz prešiel topoľovou alejou, čo viedla od brány k obytným budovám a smerovala k hlavnej svätyni a kaplnke vytesanej do strmého skalného masívu. Po chvíľke zaváhania sa rozho-

dol nevrátiť sa pod strechu a zahol k záhradám a hospodárskym budovám. Niekoľko kňažiek v sivom pracovnom habite usilovne plelo hriadky alebo krmilo hydinu v kurníkoch. Medzi nimi prevažovali mladé a veľmi mladé dievčatá, skoro deti. Keď prechádzal okolo, podaktoré ho zdravili kývnutím hlavy alebo úsmevom. Odpovedal na pozdravy i keď ani jednu nespoznával. Hoci sa vo svätyni zastavoval často, raz, niekedy aj dvakrát ročne, nikdy nenarazil na viac ako tri-štyri známe tváre. Dievčatá prichádzali a odchádzali – ako veštkyne do iných svätýň, ako pôrodné babice a liečiteľky špecializované na ženské a detské choroby, ako potulné druidky, učiteľky alebo guvernantky. Nikdy však nechýbali nové, prichádzali zovšadiaľ, aj z tých najvzdialenejších končín. Svätýňa Melitelé v Ellanderi bola známa a tešila sa zaslúženej sláve.

Kult bohyně Melitelé patril medzi najstaršie a svojho času aj najrozšírenejšie, zrodil sa a bol tu odnepamäti, ešte od predľudských dôb. Takmer každá predľudská rasa a každý pôvodný, ešte kočovný ľudský kmeň uctieval nejakú bohyniu úrody a plodnosti, ochrankyniu roľníkov a záhradníkov, patrónku lásky a manželstva. Väčšina týchto uctievačov sa spojila do kultu Melitelé.

Čas, ktorý sa pomerne nelútostne vyrovnal s inými mágiami a kultmi tým, že ich účinne izoloval v zabudnutí v zriedkavo navštevovaných, mestskou zástavbou obklúčených svätyniach a chrámoch, sa voči Melitelé prejavil milosrdne. Melitelé nikdy nechýbali vyznávači, ani podporovatelia. Učenci, čo analyzovali tento jav a vysvetľovali popularitu bohyně, sa obvykle odvolávali na prakulty Veľkej Matky, Matky Prírody, poukazovali na väzby s prírodnými cyklami, s kolobehom života a inými, vznešene nazývanými javmi. GERALTOV priateľ, trubadúr Blyskáč, ktorý sa rád považoval za špecialistu vo všetkých možných oblastiach, hľadal jednoduchšie vysvetlenia. Kult Melitelé, vyhlasoval, je kult typicky ženský. Melitelé, teda patrónka plodnosti a rodenia, je ochrankyniou pôrodných babíc. A rodiaca žena musí kričať. Okrem zvyčajného vyvreskovania, obsahom ktorého sú bežné zaprisahávania, že už nikdy v živote

sa neoddá nijakému prašivému chlapovi, každá rodiaca žena musí vyzývať na pomoc nejakej božstvom, a Melitelé je na to ako stvorená. A keďže ženy rodili, rodia a budú rodiť, dokazoval básnik, nemusí sa bohyňa Melitelé o popularitu obávať.

– Geralt.

– Tu si, Nenneke. Hľadal som ťa.

– Mňa? – pozrela sa naňho ironicky kňažka. – Nie Iolu?

– Iolu tiež, – priznal sa. – Máš niečo proti tomu?

– Teraz áno. Nechcem, aby si ju rozptyľoval. Musí sa pripravovať a modliť, ak má z toho tranzu niečo byť.

– Už som ti vrel, – ozval sa chladne, – že nechcem nijaký tranz. Nemyslím si, že by mi tranz nejako pomohol.

– A ja, – mierne skrivila ústa Nenneke, – si nemyslím, že by ti taký tranz v niečom mohol uškodiť.

– Mňa nemožno zhypnotizovať, som imúnny. Bojím sa o Iolu. Pre médium to môže byť priveľká námaha.

– Iola nie je médium ani duševne chorá veštkyňa. To dieťa jednoducho bohyňa mimoriadne obdarovala. Nijaké hlúpe grimasy, ak ťa môžem poprosiť. Vrela som už, že poznám tvoj názor na náboženstvo, nikdy mi to až tak neprekážalo a nebude mi to prekážať ani v budúcnosti. Nie som fanatička. Máš právo myslieť si, že nám vládne Príroda a v nej skrytá Moc. Môžeš zastávať názor, že bohovia, a teda aj moja Melitelé, sú iba personifikáciou tejto Sily vymyslenou pre jednoduchých tvorov, aby ju ľahšie pochopili a prijali jej existenciu. Podľa teba je táto Sila slepá. No podľa mňa, Geralt, viera nám umožňuje očakávať od prírody to, čo zosobňuje moja bohyňa: poriadok, právo, dobro. A nádej.

– Viem.

– Ak to vieš, prečo tie výhrady voči tranzu? Prečo sa ho obávaš? Že ti prikážem biť čelom o zem pred sochou a spievať žalospevy? Geralt, jednoducho si len spolu posedíme, ty, ja a Iola. A uvidíme, či nám schopnosti toho dievčata umožnia čítať z chuchvalcov síl, čo ťa obklopujú. Možno sa dozvieme niečo, o čom by bolo lepšie neve-

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.